

Farní listy

Luhačovice a Pozlovice

Bratrská láska ať trvá;
s láskou přijímejte i ty, kdo
přicházejí odjinud – tak někteří,
aniž to tušili,
měli za hosty anděly.

Žid 13,1-2

Jaký byl první rok?

Právě uplynul rok od chvíle, kdy jsem se dověděl, že se mám z Vracova stěhovat do Luhačovic. Občas se mě někdo zeptá, jak se tu mám, jak jsem si zvykl atd. Takže se nabízí možnost podělit se i touto formou o své dojmy z prvního roku ve farnostech Luhačovice a Pozlovice. První citelná změna byla, že jsem opustil ony „prameny", které se nacházejí ve vinných sklepech Slovácka a místo toho začal ochutnávat zdejší prameny s léčivými účinky. Dříve jsem se po nástupu do nové farnosti snažil seznámit především s kostelníkem, varhaníkem a ministranty. Musím se přiznat, že v tomto pořád docela plavu. Protože se v Luhačovicích a Pozlovicích střídá celá řada kostelnic, do toho se míchají kostelníci ze sedmi dalších kaplí a navíc personál dvou domovů pro seniory, kde mám rovněž bohoslužby, nakonec jsem téměř rezignoval v úsilí, abych se v tom vyznal. Mnohem lepší to je vyznat se mezi varhaníky možná proto, že v Pozlovicích teď žádný není. Ale zapamatovat si všechny ministranty, to se mi jeví jako vzdálená budoucnost.

Také počet dětí v náboženství je tu citelně vyšší, než v bývalé farnosti. Například v přípravě na svaté přijímání jsem míval tři až pět dětí. Rekord byl osm. Tady v Pozlovicích jsem měl najednou dětí třináct. Ale s pomocí Boží a farních asistentek jsem to ve zdraví přežil.

Jediná oblast s opačným poměrem je počet věřících, které navštěvuji u nich doma se svatým přijímáním. Ve třech bývalých obcích, kde chodí do kostela dohromady ani ne tři sta lidí, jsem navštěvoval průměrně dvacet pět starých a nemocných farníků. V obou současných farnostech je to momentálně deset věřících. S tím také souvisí moje prosba. Třeba také znáte z kostela nějakého staršího člověka, který se už na bohoslužby nedostane. Je určitě škoda, když takový člověk zůstane odříznutý od farního společenství a od svátostí. Pokud máte možnost kontaktovat takového našeho farníka, zkuste mu nabídnout, že mu domluvíte moji návštěvu.

Na závěr bych rád poděkoval všem, kteří jakkoliv přispěli k tomu, že se na novém místě cítím dobře a jsem tu rád.

kaplan Josef

Blahopřejeme!

Dne 25. července oslaví své 60. narozeniny

Mons. Josef Nuzík

Milý otče Josefe,

k Vašim 60. narozeninám Vám chceme popřát všechno dobré – především hojnost Božího požehnání a pevné zdraví.

Kéž Vás Pán provází v každodenní službě, dává Vám dostatek sil i nadhledu a naplňuje Vaše dny radostí.

Ať Vám Pán i nadále žehná, dává moudrost pro rozhodování a pokoj do všech náročných situací, které Vaše služba přináší.

Všechno nejlepší přejí:

P. Jan Ston, P. Josef Zelinka
farníci z Luhačovic, Biskupic, Kladné-Žilína, Pozlovic, Ludkovic, Podhradí a Řetechova.

Mozaika

Jiří Šťasta, vedoucí Dílny Všech svatých

Drazí farníci,
dovolte mi představit v následujících řádcích novou výzdobu stěny farního komunitního centra u vašeho kostela. Je to již několik let nazpět, kdy jsem zpracovával návrh výzdoby pro interiér kostela. Vzhledem k běžícímu času a událostem, které následovaly, se nyní dostalo na přípravu mozaiky pro vstupní nádvoří farního centra.
Celá mozaika je koncipována jako poděkování dárce za působení a pomoc Panny Marie v jeho životě. Podélnou stěnu jsme proto rozdělili celkem na tři části, na nichž jsou zobrazeny hlavní mariánské motivy. Nejblíže k městu se nachází Zvěstování Panny Marie, uprostřed Narození Páně v Betlémě a nejblíže k farnímu kostelu motiv Seslání Ducha Svatého.
Proč právě tyto tři obrazy?

Začínáme u **povolání Matky Boží k tomu, aby na tento svět přinesla Božího Syna**. Lidský život se v Matce Boží, která je označena tím nejvyšším titulem od archanděla Gabriela – „milostiplná“ – setkává s plností Boží přítomnosti. Boží Syn se v lůně Matky Boží vtěluje a stává se člověkem.
Toto tajemství vtělení Syna Božího pokračuje dál v následujících událostech. Syn Boží se rodí do jeslí, do místa, kam se neustále vrací vůl a osel, aby se nasytili. Církevní otcové v tom viděli jasný odkaz na to, že Kristus se nám dává jako živý chléb, abychom v něm nacházeli spásu. Podobně jako vůl a osel se vracejí k jeslím každý den, tak i člověk neustále podléhá svým slabostem a hříchu. A právě v tu chvíli nachází Krista, který jej vítá s otevřenou náručí, symbolizující jeho plné obětování za nás.

Matka Boží nazírá tajemství vtělení a její pohled je upřen do dáli. Svatý Josef zatím plně nechápe tajemství, které se právě v jeho životě odehrává. Scéna narození je tak plná dynamiky tří hlavních postav i zvláštního přijetí úkolu, který je každé z nich svěřen.

Poslední scénou, která je nejblíže kostelu, je Seslání Ducha Svatého. Motiv Matky Boží, která stojí uprostřed apoštolů, je symbolickým vyjádřením toho, co je církev. Apoštolové jsou naplněni Duchem Svatým podobně záhadným způsobem, jako kdysi Maria při setkání s archandělem. A Matka Boží je v jejich středu.

To, k čemu je povolána Matka Boží, je zároveň povoláním každého křesťana. Origenes proto říká, že se máme stát těmi, kdo přinášejí vtělené Boží slovo na tento svět, podobně jako to učinila Matka Boží.

Za tím vším je však působení Ducha Svatého. Je to lehký vánek i silný vichr, který prostupuje celou scénou. První plameny se objevují u archanděla Gabriela a v plnosti pak proudy Ducha svatého kolem apoštolů, kteří jako by se nacházeli uprostřed silného větru. Ten je zde symbolicky znázorněn pohybem kamene, liniemi a plochami.

Doufám, že nová výzdoba bude obohacením jak pro vás, farníky, tak pro ty, kteří do Luhačovic přicházejí jen na chvíli, aby zde našli odpočinek a zotavení. Rekreace je častý pojem skloňovaný v lázeňství. Vychází etymologicky z latinského základu „znovu vytvořit“ či „obnovit“. Nový obraz na farním centru je tak znázorněním touhy Boha Otce znovu obnovit tento svět silou Ducha Svatého. Matka Boží je nám příkladem – příkladem toho, k čemu je církev povolána: žít z milosti Ducha Svatého, který je dárcem Života a Pokoje.

Drazí farníci, je mým velkým přáním, aby se tato mozaika stala v první řadě svědectvím naší víry a naděje. Duch Svatý je ten, který je hybnou silou nejen v dobách, kdy na zemi chodila Matka Boží, ale i dnes, kdy je ten úkol svěřen také nám. „Sešli svého Ducha Pane a obnovíš tvář země,“ zní slova žalmisty.

Dílna Všech svatých

Dílna Všech svatých je společenství katolíků, které se již více než 14 let věnuje liturgickému umění a architektuře. Zabývá se návrhy a realizací sakrálních mozaik, ikonografickou výzdobou a tvorbou projektů pro liturgické prostory. Ve své práci usiluje o to, aby krása umění pomáhala člověku setkávat se s Bohem a podporovala důstojné slavení liturgie.

Dílna sdružuje výtvarníky, architekty, teology i další spolupracovníky a přátele. Kromě společné práce je spojuje také modlitba a život víry. Součástí širšího společenství jsou rodiny s dětmi a pravidelná setkání, poutě či další společné aktivity.

Ve své činnosti Dílna Všech svatých navazuje na duchovní a umělecký odkaz kardinála Tomáše Špidlíka a římského Centra Aletti, které se snaží propojovat bohatství východní a západní křesťanské tradice. S Centrem Aletti dlouhodobě spolupracuje prostřednictvím pracovních stáží, konzultací a vzájemného sdílení zkušeností.

Kráčej lehce – cestou pokoje

Martina Rabenseifnerová

Tip na prázdniny

„Kráčej lehce touto podivuhodně krásnou krajinou i svým nitrem.“

Toto motto provází nově vzniklou poutní cestu Via Pacis – Cestu pokoje, která propojuje dvě významná poutní místa v podhůří Rychlebských a Orlických hor: klášter s kostelem Navštívení Panny Marie v Bílé Vodě a poutní areál na Hoře Matky Boží s kostelem Nanebevzetí Panny Marie v Králíkách.

Via Pacis není jen turistickou trasou. Je pozváním ke zpomalení, k tichu a k hledání hlubšího smyslu. Na zhruba osmdesátikilometrové cestě prochází poutník hřebeny Rychlebských hor, dotýká se majestátního masivu Kralického Sněžníku a pokračuje do údolí Horní Moravy až na Horu Matky Boží v Králíkách. Krajina zde má zvláštní sílu – střídají se otevřené výhledy s tichými lesy a člověk snadno pocítí, jak blízko může být Boží přítomnost uprostřed stvoření.

Putování po Via Pacis však není jen cestou krajinou. Je také cestou do vlastního nitra. V tichu kroků se mohou znovu ozvat otázky, které v běžném životě často přehluší spěch. Poutník nese na zádech jen to nejnutnější, ale v srdci si nese mnohem více – své radosti, starosti, naděje i bolesti. A právě zde, uprostřed přírody a ticha, může člověk znovu objevit, že Bůh je přítomen i v těch nejjednodušších okamžicích a že pokoj, po kterém toužíme, se rodí v tichém setkání s ním.

Poutníky na této cestě symbolicky doprovází Panna Maria, ale také Duch Svatý. Inspirací pro jednotlivá zastavení se stalo jeho ovoce – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Tato témata se promítají do dřevěných Božích muk, která stojí podél cesty. Vytvořili je řezbáři inspirovaní právě těmito dary Ducha Svatého. Každé zastavení tak zve poutníka k zamyšlení a dává prostor k osobní modlitbě i k vlastnímu porozumění tomu, jak se tyto dary mohou v našem životě postupně stávat skutečností.

Cesta Via Pacis má však i hluboký historický rozměr. Obě poutní místa, která spojuje, jsou spojena s bolestnou kapitolou našich novodobých dějin. V době komunistické totality se totiž stala takzvanými internačními kláštery. V Bílé Vodě by-

ly soustřeďovány řeholní sestry z různých řádů, které byly násilně odtrženy odsvých komunit a svého poslání. V Králíkách byli internováni kněží a řeholníci. Mnozí z nich zde prožili dlouhá léta omezení, odloučení i utrpení, které bylo způsobeno jen jejich vírou a věrností Bohu.

Propojení těchto dvou míst poutní cestou tak získává hluboký symbolický význam. Poutníci, kteří se po Via Pacis vydají, mohou svými kroky symbolicky přinášet pokoj a modlitbu za všechny, kteří byli v minulosti násilně odvlečeni, umlčeni nebo poníženi. Cesta se tak může stát nejen osobním duchovním putováním, ale i tichým gestem smíření, uzdravení paměti a vděčnosti za ty, kteří zůstali věrní.

Cesta je zároveň tichou vzpomínkou na Josefa Hrubého, jehož hudba a texty v podání kapely Učedníci inspirovaly mnohé z nás na cestě k hlubšímu poznání Boží přítomnosti v každodenním životě.

Via Pacis – Cesta pokoje – je fyzicky náročná pouť dlouhá přibližně 80 kilometrů. Přesto není určena jen zkušeným poutníkům. Je otevřená každému, kdo touží na chvíli vystoupit z každodenního shonu, zpomalit a vydat se na cestu, kde se může znovu setkat s tichem, s krásou stvoření i s Bohem.

Možná právě zde, mezi horami, lesy a tichými zastaveními člověk objeví, že pokoj není něco vzdáleného. Že je darem, který může růst v našem srdci – krok za krokem. Stačí jen vykročit. Protože na cestu k Bohu je vždy ten správný čas.

Foto: Lukáš Hýsek

Rozhovor s Tomášem Sochou, dirigentem scholy Alfa Štramberk

Vedla Marie Gajdůšková

V sobotu 25. dubna v kostele Sv. Rodiny vystoupila schola Alfa Štramberk s hudebně duchovním pásmem o Terezii z Lisieux.

Jak dlouho již vaše schola funguje a co bylo počátečním impulsem k jejímu založení?

Máme ve Štramberku velké štěstí, že před více než dvaceti lety u nás Radka Buzková založila dětskou scholu. Pustila se do toho s několika malými caparty, se kterými nejenže hrála a zpívala, ale spolu s manželem Petrem jim připravila spoustu krásných zážitků na výletech a chalupách. Díky jejich zápalu můžete vidět v našem kostele nevšední věc – že po boku předškoláků zpívají také velcí puberťáci a vysokoškoláci.

V roce 2022 po covidovém útlumu ale vzešla touha zaměřit se na dospívající mládež a uspořádat pro ni kurzy Alfa. Já jsem učitelem na hudební škole, kde jsem měl dobrou partu zapálených muzikantů, kterým jsem chtěl předat více, než jen hudební zážitky. Abychom mladé přilákali, vymysleli jsme tedy společný hudebně duchovní projekt. Vzali jsme nejstarší děcka ze scholy, pozvali muzikanty (ne všichni chodili do kostela) s tím, že společně nacvičíme pásmo na Štramberskou pouť. Po hudební části setkání vždy následovaly Alfakurzy, kde jsme velmi plodně sdíleli otázky víry a které mohu jen doporučit.

Výsledek byl opravdu nečekaný a požehnaný – jednorázová akce se proměnila v krásné společenství, které se dosud rozvíjí, a se vzniklým pásmem Carlo Acutis – Ajťák Boží, chystaným pro pár farníků, jsme se 13 koncerty objeli republiku. Protože jsme se scházeli „na Alfu“, zůstal nám název Alfa Štramberk.

Pokud bych mohl čtenářům něco vzkázat, věnujte se dětem ve farnosti. Čas a úsilí, které jim věnujete, stojí zato, i když to ze začátku třeba tak nevypadá. A také, pokud se nasadíte s touhou přitáhnout ostatní k Bohu, výsledky mohou být opravdu nečekané.

Jaký je věkový průměr zpěváků i hudebníků?

Těžištěm jsou středoškoláci. Do společenství zveme mládež od třinácti let, spousta už se nám rozutekla na vysoké školy a protože zkoušíme v pondělky, vídáme je skoro jen na koncertech. Na hudební část ale zveme i mladé nadějné posily. Nejmladší zpěvačka, která u vás vystupovala, má devět let. A pak je tu skupinka veteránů, u kterých raději nebudu prozrazovat věk.

Co tvoří váš repertoár? Můžeme vás slyšet zpívat při nedělních bohoslužbách třeba ve Štramberku?

Při bohoslužbách obvykle zpívá dětská schola nebo chválové společenství. Sesta-

va Alfy je tak velká, že není jednoduché se o víkendu sejít. Zpíváme písně, které se nám zalíbí, od chválových až po vysloveně koncertní repertoár s duchovní tématikou, který jsme prováděli s Pavlem Helanem na festivalu United a na Koncertě pro život v Tv Noe. Kromě češtiny už v našem podání zněla latina, angličtina, slovenština, ukrajinština, či svahilšitina. Štramberskou specialitou jsou hudebně-duchovní pásma věnovaná světcům, která Radka Buzková tvoří už od dob dětské scholy. Vrcholem je právě Terezka, pro kterou vzniklo také několik autorských písní.

Jak často a kde se scházíte ke zkouškám? Přece jen vás není málo…

Máme skvělé zázemí v hudebce, kde spolu trávíme každý pondělní večer podle scénáře osvědčeného z našich Alfakurzů. Po hudební části si dáme příjemnou pauzu s buchtou, naši mladí animátoři přichystají hru a následuje duchovní část, kterou obvykle tvoří přednáška a diskuse ve skupinkách zakončená modlitbou.

Trávíte spolu volny čas i jinak než nácviky?

Během roku absolvujeme několik víkendových koncertních výjezdů, které se snažíme různě zpestřit. Program pak bývá opravdu našlapaný. Zhruba jednou ročně se snažíme absolvovat víkend zaměřený duchovně, jako například kurz Filip. A ve farnosti se samozřejmě potkáme na sportovních akcích a brigádách…

Kdy a kde bychom vás mohli v nejbližší době slyšet?

Pokud někdo lituje, že nestihl Terezku v Luhačovicích, snad ho potěší záznam na TV Noe z kostela sv. Václava v Ostravě. Další provedení nás čeká 15. srpna v rámci CSM Ostrava. No a pokud byste nás chtěli zažít v trochu v jiném světle, tak 26. 6. nás čeká koncert se symfonickým orchestrem na domácí půdě v sousední Kopřivnici. Pokud by vás zajímaly podrobnosti, najdete je na našem webu alfastramberk.cz.

135 let SDH Luhačovice

SDH Luhačovice, redakčně zkráceno

Od roku 1629 vlastnil luhačovické panství uherský šlechtický rod Serenyiů, kteří zjistili, že je zde veliké bohatství v podobě minerálních pramenů. Proto již v první polovině 18. století byl vybudován zámecký areál, tři mlýny a pivovar. Majitel panství, hrabě Serenyi, byl velice znepokojen častými požáry v luhačovickém panství, a proto se zapojil do založení dobrovolného sboru hasičského, který vznikl v roce 1891. Tento sbor vznikl především z důvodu nutnosti si pomáhat při častých požárech domů a hospodářských stavení v Luhačovicích. Hrabě Serenyi vložil jako základ spolku značný finanční obnos, který byl doplněn dary od obce a jiných dárců. Proto se sboru podařilo již v prvním roce vzniku zakoupit základní výzbroj a ostatní nářadí. Sbor byl založen jako osmý na území bývalého okresu Uherský Brod a od prvopočátku se stal členem „Společenstva všeobecné podporovací pokladny dobrovolných a organizovaných sborů hasičských na Moravě“. Při svém založení měl sbor 51 činných a 13 přispívajících členů.

Do další výbavy sboru patřila i čtyřkolová stříkačka tažená koňmi, která byla plně motorizována až v třicátých letech dvacátého století. V roce 1930 byla podána objednávka na automobilovou stříkačku TATRA, typ 43/52, která byla přivezena do Luhačovic 27. 6. 1931. Prvním řidičem tohoto vozu byl pan Josef Semela. TATRA byla slavnostně pokřtěna 20. června 1932 a kmotrou byla hraběnka Serényi. Hasičský automobil byl velkým přínosem a pomocníkem při hašení požárů nejen v obci, ale i v širokém okolí Luhačovic. Sbor dobrovolných hasičů z Luhačovic s tímto na tu dobu moderním automobilem předběhl dobu a nadčasově vybavil svou výzbroj.

V současné době patří TATRA 43/52 ke klenotům historické techniky jak v Luhačovicích, tak v celé republice. Je plně funkční, pojízdná a je využívána k propagaci hasičské techniky v rámci setkávání veteránů nejen v ČR, ale i v zahraničí.

K dnešnímu dni Sbor dobrovolných hasičů čítá 65 členů z toho je 28 mladých hasičů a 37 starších a aktivních seniorů. Za svou činnost v posledním dvacetiletí si sbor pořídil hasičské symboly. Prapor sboru a dvě sochy svatého Floriána, jeden je umístěn na budově zbrojnice a bedlivě střeží naše kroky, druhý s námi cestuje po kulturně společenských akcích. Za 135 let činnosti sboru nelze již ani spočítat a vyjmenovat kolik zásahů členové sboru provedli a kolik zachránili životů a majetku. Naší prací zachováváme a dále neseme myšlenku našich předků:

„Bohu ke cti, bližnímu ku pomoci a vlasti ke chvále“.

120 let SDH Pozlovice

Eva Úlehlová

Hasičský sbor v Pozlovicích byl založen 25. února 1906 na popud nadučitele Františka Hocha (první starosta sboru) a učitele Julia Palečka (první náčelník). Základním úkolem hasičů byla záchrana životů a majetku obyvatel obce.

První písemné zmínky o sboru jsou však až z doby po první světové válce. V roce 1919 byl Sbor hasičský v Pozlovicích obnoven díky přičinění Benedikta Matulíka a Antonína Merty. Tehdy se jednalo o skupinu 22 členů.

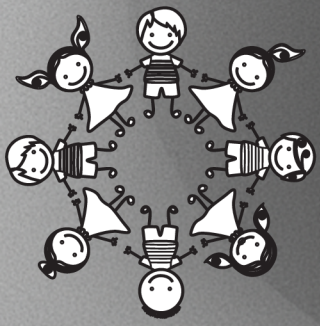
Letos je to tedy již 120 let, kdy byl sbor založen. Za ta dlouhá léta prošel velkou obměnou, jak co se týče zázemí a vybavení, tak členské základny. Aktuálně má sbor 89 členů, z toho 26 mladých hasičů ve věku od 3 do 18 let. Mladí hasiči se pravidelně účastní soutěží v požárním sportu v celém Zlínském kraji. Cílem však není jen vyhrávat poháry a medaile, ale také podporovat lásku ke sportu, týmového ducha a učit se vzájemné pomoci. Náš sbor pravidelně pořádá spoustu kulturních akcí a je tak nedílnou součástí společenského života v městysi. S hasiči se můžete potkat na tradičním hasičském plese, fašankách, stavění a kácení máje, rozsvěcování vánočního stromu. Členové sboru se také pravidelně účastní Božího Těla, mezinárodní hasičské poutě na sv. Hostýně a hasičské pouti na Maleniskách.

Dobrovolní hasiči v Pozlovicích tak už po celé generace dokazují, že jejich poslání nespočívá jen v pomoci při mimořádných událostech, ale také v ochotě spojovat lidi a sloužit občanům tam, kde je potřeba. Velkou nadějí do budoucna jsou mladí hasiči, kteří navazují na práci svých předchůdců a nesou dál hodnoty obětavosti, přátelství a služby druhým.

Pevně věřím, že se bude sboru dařit i v dalších letech a budou tak moct i nadále naplňovat hasičské motto:

„Bohu ku cti, bližnímu ku pomoci.“

FarLístek

Příloha Farních listů věnovaná dětem

Milé děti,

prázdniny jsou tady a s nimi i výlety, dobrodružství a volné dny. Proto jsme si pro vás i letos připravili letní soutěž. Během prázdnin možná navštívíte nějaké poutní místo, kostel, kapli nebo jinou zajímavou duchovní památku. Každé takové místo má svůj příběh a atmosféru a my bychom ho chtěli vidět i vašima očima.

Jmenuji se:

_____

Které poutní místo jsem navštívil/a:

_____

Co se mi tam líbilo:

_____

_____

Vystřihni si pohlednici, která je součástí tohoto Farlístku, a nakresli na ni poutní místo, kde jsi o prázdninách byl/a. Nezapomeň připsat své jméno a příjmení, kde se místo nachází a co se ti na něm nejvíce líbilo. Hotovou pohlednici pak odevzdej nejpozději do 31. srpna do připravené schránky v kostele. V září pak vylosujeme výherce, kteří dostanou malé překvapení!

1 Vystřihni pohlednici

2 Namaluj na ni poutní místo

3 Dones ji do kostela

4 Zapoj se do soutěže

Tady namaluj poutní místo, kde jsi byl/a.

P. František Petrů
Vězeň komunistického režimu

P. František Petrů, toho času farář v Rokytnici u Přerova.

Pavel Máčala

Podle liturgických dekretů Druhého vatikánského koncilu byl před šedesáti lety upraven interiér kostela sv. Martina v Pozlovicích, jako první v olomoucké diecézi, s obětním stolem čelem k lidem.

Této náročné dvouleté rekonstrukci byl za faráře P. Josefa Máčela velmi nápomocen obětavý, ochotný a pracovitý P. František Petrů ze Slopného, toho času bez státního souhlasu, s civilním zaměstnáním a možností občas sloužit mši.

Velmi dobře si vybavuji toto období, kdy jsem ministroval, a rád vzpomínám na člověka s veselou myslí, P. Petrů, jak nás učil nově a jinak se pohybovat u nově umístěného obětního stolu. Před začátkem bohoslužby nás v zákristii zkontroloval a učesal se slovy: „Teď je na vás vidět, tak musíte hezky vypadat.“ Tenkrát nikdo z nás nevěděl, čím vším si v životě prošel. A právě nyní tomu bude 30 let, kdy P. Petrů odešel na věčnost.

V roce 2005 proběhla sdělovacími prostředky zpráva o nálezu několika soudních spisů z 50. let při úklidu na americkém velvyslanectví v Praze. Bedny s těmito dokumenty byly předány českým archivářům. Dodnes se nepodařilo zjistit, kdo a za jakých okolností je schoval právě na americké ambasádě. Všechny spisy totiž byly na počátku 70. let určeny ke skartaci. Mezi nalezenými dokumenty byly také materiály týkající se soudního procesu se skupinou lidí, jejíž klíčovou postavou byl

František Petrů se narodil 15. listopadu 1911 na pasekách ve Slopném. Jeho otec odešel roku 1913 za prací do Spojených států, aby vydělal peníze pro rodinu. Díky tomu mohl František studovat gymnázium v Uherském Brodě a později nastoupit do kněžského semináře v Olomouci. Kněžské svěcení přijal v roce 1935. Nejprve působil jako kaplan v Kokorách a od roku 1943 jako farář v Rokytnici u Přerova.

Po převzetí moci komunistickým režimem v roce 1948 započal stát vůči církvím uplatňovat represe a podřizovat je své ideologii. P. Petrů patřil mezi kněze, kteří se nebáli veřejně vystoupit. O svátku Božího Těla v roce 1949 přečetl navzdory zákazu pastýřský list biskupů a připojil vlastní komentář. Následoval výslech a hrozba tvrdého trestu. Farníci se ho však zastali a sepsali petici za zastavení trestního stíhání. Napětí ale dále rostlo. V červenci téhož roku nechal P. Petrů věřící v kostele hlasovat, zda chtějí slyšet další dva pastýřské listy. Farníci zvednutím ruky jednoznačně čtení schválili. Místní komunisté reagovali okamžitě a označili jej za původce neklidu v obci. Na podzim roku 1949 skončil ve vyšetřovací vazbě. Prezidentova milost mu sice přinesla dočasné

propuštění, ale jen pod podmínkou, že se po dobu jednoho roku nedopustí dalšího „trestného činu“.

V lednu 1950 P. Petrů pronesl údajně štvavé kázání, v němž označil za vyloučené katolíky z církve ty, kteří vedle občanského sňatku neuzavřou sňatek církevní. To bylo označeno za velezrádné a skryté štvaní proti lidově demokratickému zřízení a společenské soustavě republiky. Krátce nato začalo rozsáhlé vyšetřování a byla vykonstruována i obvinění proti skupině dvaceti lidí z Rokytnice a okolí. P. Petrů byl označen za organizátora celé skupiny a hlavního původce údajné protistátní činnosti.

Obžaloba P. Petrů vinila z četby pastýřských listů, šíření letáků k odstranění KSČ jako vedoucí složky NF, což by se neobešlo bez násilí. Dále byl označen za stoupence vatikánské politiky, která spolupracuje se západními imperialisty a vládou USA usilující o rozvrat mírového tábora lidových demokracií. Údajně zneužil kněžské postavení k politickému ovlivňování věřících a napomáhání útěku do zahraničí.

Mladá dvacetičlenná skupina věkového průměru 25 let byla obviněna ze šíření letáků vyzývajících k věrnosti katolické církvi, zesměšnění portrétu prezidenta, sabotáže při plnění pracovního plánu, držení zbraní, styků s ilegální skupinou v Hostýnských vrších nebo z neoznámení trestní činnosti.

Před vynesením rozsudku požádal P. Petrů soudní senát, aby mu byl zpřísněn trest a ostatní byli osvobozeni. Ale opak byl pravdou. Skupina byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 164 let a peněžitému trestu 200 000 Kč. P. František Petrů byl odsouzen k 15 letům odnětí svobody, peněžitému trestu 20 000 Kč a soudním výlohám 3 785 Kč.

P. Petrů si svůj trest odpykával od září 1950 do září 1953 v těžkých podmínkách ve vězení na Mírově a poté byl přemístěn do Ostrohu. Na podzim roku 1954 jeho rodiče požádali o synovu milost, ale soud v Praze žádost zamítl. V květnu 1956 byl převezen do Leopoldova, kde byly podmínky vězení ještě horší, bez vytápění a vhodných přikrývek, s nedostatečnými dávkami stravy a tresty za každou maličkost. Rodina se snažila ho občas navštívit, pokud jí to bylo dovoleno, a to maximálně na jednu hodinu. V posudku na jeho přemístění bylo uvedeno, že v práci je vcelku dobrý, stanovenou normu plní na 100 %. Po této stránce nebylo na něho žádných stížností. Avšak jeho postoj k dnešnímu zřízení je odmítavý, zejména nesouhlasí s dnešním soudnictvím a vězeňstvím.

P. Petrů byl po amnestii prezidenta republiky 27. července 1960 propuštěn na svobodu. Musel podepsat prohlášení, že o všem, co ve vězení zažil, zachová mlčenlivost, neboť se jedná o součást státního tajemství. Ve vězení strávil téměř 10 let života. Po návratu pracoval ve stavebně montážním závodě ve Zlíně, a jak již bylo uvedeno, byl několik let velmi nápomocen i v pozlovické farnosti, kde na něj dodnes mnozí s vděčností vzpomínají. Poté, co získal státní souhlas, byl v letech 1968–1969 duchovním správcem v Bánově a následně v Březnici u Zlína.

P. František Petrů zemřel 5. ledna 1997 ve Slopném ve věku 86 let. Pohřben je v Újezdě.

(*Pramen: Bakalářská práce Jana Váně ze Slopného*)

Rozhovor s historikem Jaroslavem Šebkem

Vedl Zbyněk Lekeš

Historik docent Jaroslav Šebek zavítal do naší farnosti a měli jsme možnost se s ním osobně setkat na besedě dne 14. 5. 2026. Byl tak laskav a poskytl nám rozhovor.

Na knize o kardinálu F. Tomáškovi jsi pracoval dlouhých pět let, co jsi zjistil neznámého pro veřejnost z jeho života?
Celý vznik této knihy byl takovým malým dobrodružstvím, když jsem se setkával s doposud neznámými materiály, které pocházely hlavně z dokumentů, které vytvářela Státní bezpečnost při sledování církevních aktivit. Právě z pohledu těchto zatím nevyužitých pramenů jsem mohl detailněji zpracovat Tomáškovu roli v pozici pražského arcibiskupa a také proměnu jeho stanovisek od těch, které se snažily najít cestu k dohodě s komunistickou mocí, až po jasné vymezení proti režimu, kdy vystupoval jako obhájce církevních i občanských práv. To jsem ostatně vtělil i do názvu „hrdinou se člověk nerodí, ale stává“.

Jaký vůbec člověk byl kardinál Tomášek a co z jeho odkazu je platné i pro dnešní dobu?
Tomášek mi při psaní knihy vystupoval jako velice zbožný muž hluboké víry a důvěry v Boha, člověk, který současně vyjadřoval poslušnost a loajalitu papeži a totéž vyžadoval také od svých kněží. Proto také kriticky vystupoval vůči těm duchovním, kteří spolupracovali aktivně s komunistickou vládou v rámci sdružení „Pacem in terris“.

Obdivoval jsem také jeho schopnost reagovat na znamení doby a také ve vysokém věku být otevřený podnětům od svých poradců a uzpůsobit se jejich návrhům. To byl výrazný charakterový rys, který by si mohli odnést i současní církevní hodnostáři a mít otevřená srdce k potřebám doby.

Veřejnost si často zaměňuje usnesení Postupimské dohody a tzv. Benešovy dekrety spojené s poválečnou situací u nás? Mohl bys je vysvětlit.
Tzv. Benešovy dekrety, správně řečeno Dekrety prezidenta republiky představují způsob výkonu zákonodárné iniciativy v podmínkách ústavní nouze, dané nacistickou okupací (první dekret byl vydán v říjnu 1940 exilovou vládou v Londýně) a poválečného období (do zasedání Prozatímního Národního shromáždění 28. října 1945). Jednalo se o 143 dekretů, z nichž ty

nejvíce diskutované se týkají konfiskace majetku Němců, části Maďarů a zrádců a kolaborantů a pak dekret o zbavení občanství Němců a části Maďarů. To jsou dekrety, které vytvořily předpoklad pro organizovaný odsun zvláště německého obyvatelstva. Ten pak z hlediska spojeneckých velmocí stvrdila Postupimská konference v létě 1945.

Proč mnozí naši politici straší sudetskými Němci?

Jak se ukázalo v souvislosti s konáním sjezdu Sudetoněmeckého krajanského sdružení v Brně téma česko-německých vztahů budí stále velké emoce a ovlivňuje naši historickou paměť. Strany, které usilují o získání politické podpory prostřednictvím emocí, tak toto téma budou hrát stále, dokud tady budou lidé, kteří jim budou naslouchat a neslyšet na racionální argumenty a věcnou debatu. Také se tím odvrací pozornost od problémů, které ty strany mají, třeba s uskutečňováním předvolebních slibů.

Sám spolupracuješ s organizací Ackermann – Gemeinde, kdo ji tvoří a co je jejím programem?

Právě Ackermann-Gemeinde hodně přispěla k věcnému česko-německému dialogu. Vznikla v roce 1946 a sdružuje především sudetoněmecké katolické křesťany. Mnozí představitelé hovořili o smíření a vstřícnosti vůči Čechům, kdy to v ostatních sudetoněmeckých organizacích, včetně krajanského sdružení, nebylo vůbec na pořadu dne. Mimochodem, setkání sudetoněmecké Ackermann Gemeinde už v Čechách již proběhlo a žádný negativní ohlas to ve veřejnosti nevyvolalo.

Máme nového pražského arcibiskupa Stanislava Přibyla, jaké problémy musí řešit a co je třeba v církvi změnit?

Problémů je určitě celá řada, kterými jsou například pokračující sekularizace české společnosti, což vede k poklesu počtu věřících i kněží. Jako velkou výzvu vnímám i změnu komunikačního stylu v církvi v duchu synodality, Vzhledem k tomu, jak on sám často mluví o stavění mostů, uvědomuje si, že jedním z velkých problémů je také názorové rozdělení jak v církvi, tak ve společnosti. Odrazem takových napětí je také situace na Katolické teologické fakultě, do jejíhož řešení se musí jako pražský arcibiskup v součinnosti s dalšími institucemi také zapojit.

Jak bys zhodnotil současného papeže Lva XIV. a jeho pontifikát?

Současný papež mne velmi oslovuje, stejně jako tomu bylo u papeže Františka. Oceňuji, že se od počátku ve svém pontifikátu zaměřuje na témata, jako je potřeba míru a jednoty, což jsou věci, které vedou ke hledání konsensu a potřebě dialogu. Navíc je mi sympatické, že vyzývá k hledání hloubky evangelia, což by se mělo stát kompasem našich životů. Tedy ne nějaké povrchní ohánění se křesťanskými hodnotami, které nenásledují činy, ale skutečné ponoření se do Kristovy zvěsti, která mění naše jednání. Myslím, že dokáže vystupovat i dost odvážně, což dal najevo i při sporu s americkým prezidentem.

VĚRNOST PRAVDĚ
SÍLA LÁSKY
MOC ODPUŠTĚNÍ

V případě, že byste na přímluvu blahoslavených Jana a Václava obdrželi mimořádnou milost, zvláště pak uzdravení či jiný jev, který by mohl mít povahu zázraku, prosíme, abyste o této skutečnosti neprodleně informovali postulátora nebo administrátora kauzy na adrese Petrov 4, Brno nebo skrze e-mail buladrbola@biskupstvi.cz.
Vaše svědectví může být důležitým přínosem pro další průběh procesu svatořečení.

www.buladrbola.cz

BULA
DRBOLA

Brněnská
diecéze

www.buladrbola.cz

Modlitba za svatořečení

Nebeský Otče,
děkujeme Ti za svědectví víry
blahoslavených Jana a Václava,
kteří z lásky ke Kristu vytrvali ve víře
až k mučednické smrti.

Děkujeme Ti, že jsi je oslavil
před tváří své církve,
a prosíme Tě, dopřej nám,
aby byli brzy prohlášeni za svaté.

Na jejich přímluvu nám uděl milost,
_____ *doplňte svůj úmysl* _____ ,
o kterou Tě s důvěrou prosíme,
je-li to podle Tvé vůle
a k našemu duchovnímu dobru.

Skrze Krista, našeho Pána.
Amen

Slavnost blahořečení P. Buly a P. Drboly

Zdenka Pančochová

Slavnostní mší svatou na výstavišti v Brně vyvrcholilo blahořečení kněží Jana Buly a Václava Drboly, kteří byli prohlášeni za blahoslavené. K blahoslaveným se mohou věřící modlit a prosit u nich o přímluvu. V liturgickém kalendáři si je budou připomínat každý rok 17. června.

Dostalo se mi možnosti být „při tom", a tak přináším několik postřehů, i když vím, že mnozí jste sledovali přímý přenos mše svaté v televizi a viděli možná víc než já.

Výstaviště bylo po celou sobotu zaplněno návštěvníky, jichž bylo asi 13 tisíc. Všude však vládla dobrá nálada, každý našel své místo díky ochotě početných dobrovolníků. Bylo kde si odpočinout, koupit něco k jídlu či na památku, pohovořit se známými. Návštěvník, označený modrou páskou, mohl odejít a vrátit se. Organizace byla jistě náročná, ale vše proběhlo podle plánu.

Mše se nesla ve znamení červené barvy, která má připomínat krev obětí, ale i vítězství. Slavnosti předsedal papežský legát kardinál Michael Czerny.

Ve své homilii, pronesené česky, přinesl řadu zajímavých myšlenek. Ráda bych některé připomněla:

Blahoslavení Jan Bula a Václav Drbola nebyli revolucionáři ani političtí aktivisté. Kanonizační spis to říká zcela jasně: byli to pastýři, kteří chtěli sloužit svému lidu, slavit svátosti, hlásat evangelium a vnášet lidem do jejich osobního i veřejného života svobodu – a právě to se ukázalo jako nepřijatelné pro režim, který si nárokoval nejen vnějškovou poslušnost, ale i vnitřní souhlas. Šlo mu o duchovní zničení lidského nitra.

Jejich provinění v očích režimu nespočívalo v násilí, ale v tom, že odmítli zradit své kněžské svědomí. Nechtěli se stát nástroji ideologie a útlaku. Nebyli ochotni opakovat slova, která je nutili říkat, ani mlčet tam, kde by mlčení znamenalo lež. A především: odmítli oddělit svou víru od svého života, Boha od konkrétní pomoci druhým.

A to nás přivádí do doby dnešní. My dnes obyčejně nežijeme pod hrozbou vězení, mučení nebo smrti. Ale žijeme v jiných, rafinovanějších formách útisku: zažíváme tlak přizpůsobit se, tlak „být rozumní", „nekomplikovat věci". Dnešní společnost netrestá přímým násilím, ale tím, že zesměšňuje, vytlačuje na okraj, umlčuje. A právě proto je svědectví nových blahoslavených tak hluboce aktuální.

Mučednictví otce Jana a otce Václava nebylo okamžité. Nebyl to jeden heroický moment, ale dlouhý proces nátlaku, výslechů, psychického vyčerpání, izolace. Právě v tom spočívá jejich velikost: zůstali věrní ne v jedné jediné chvíli, ale po celý čas. Neudělali kompromis, který by se dal snadno omluvit: „neříkám, co si myslím opravdu", „vždyť Bůh vidí do srdce" a tak dále. Místo toho se řídili svým svědomím.

Dnešní radostná slavnost blahořečení není výčitkou dnešní společnosti ani moralizováním ze strany církve. Je nabídkou odpuštění a naděje. Ukazuje, že i v temných dobách může člověk zůstat svobodný. Že svědomí není luxus, ale základ lidské dů-

stojnosti a záruka nezcizitelných lidských práv. A že církev není přesvědčivá tehdy, když se přizpůsobuje a neklade nároky, ale tehdy, když je věrná Kristu.
Blahoslavení Jan Bula a Václav Drbola ať pomáhají církvi i celé občanské společnosti v naší zemi znovu objevovat odvahu víry, poctivosti a svobody. Ať nás jejich příklad učí být pravdiví – ale nepolarizovat. Být svobodní – ale ne svévolní. Být odvážní – ale ne pyšní. Ať jejich svědectví pomáhá našemu společenství růst. Ať jsme silní – ale ne hluční. Ať dokážeme tiše a vytrvale zůstávat věrní Bohu, sami sobě, našim blízkým i cizincům, kteří nás potřebují. Amen.“

Velký dojem na mne osobně udělalo to mořádně velké množství lidí, spojené společnou modlitbou a zvláště pak zpěvem. „**Bože, chválíme Tebe**“ znělo tisíci hlasy! Spolu se zpěváky SBM celé shromáždění vyznávalo: „**Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne všem**“!

Pro každého účastníka slavnosti byl připraven dopis podepsaný Pavlem Konzbulem, biskupem brněnským. Dobrovolníci pečlivě dbali, aby při odchodu z výstaviště tento dopis dostal každý.

Z obsahu vyjímám zamyšlení věnované odpuštění. Hlavními myšlenkami celé slavnosti totiž bylo: „**Věrnost pravdě, síla lásky, moc odpuštění**“.

Celý dopis Mons. Pavla Konzbula najdete ve farním sále ve čtenářském koutku.

„Odpuštění osvobozuje srdce a umožňuje začínat znovu: odpuštění dává naději, bez odpuštění se nebuduje církev.“
Papež František

JAK ZAČÍT S ODPUŠTĚNÍM V PRAXI?

Co odpuštění není?
- Odpuštění není omluva
- Není návrat vztahu
- Není zapomenutí
- Není slabost
- Není povinnost

Co odpuštění je?
- Rozhodnutí
- Návrat k sobě
- Uzdravení
- Vlastní vnitřní svoboda
- Hrdinství a síla

Možná se v tom najdeš
- Dlouho se nebavíš s někým z rodiny
- Bolí tě zrada nebo nespravedlnost
- Neseš v sobě něco, co se nedá vrátit zpátky
- Čekáš na omluvu, která nepřichází
- Máš pocit, že jsi v životě zažil až příliš mnoho křivd nebo nespravedlnosti

Chceš jít víc do hloubky?
Kurz odpuštění – hledamboha.cz

Co s tím můžeš udělat?
- Zůstat, kde jsi, je možnost. Ale ne jediná.
- Můžeš si vybrat a vykročit dál.
- V odpuštění je svoboda.
- Neznamená zapomenout ani omluvit to, co se stalo. Znamená přestat nést tíhu, která tě svazuje a pustit to, co už nemůžeš změnit.
- Nemusíš mít všechno vyřešené.
- Stačí začít tam, kde právě jsi.

Co se událo v našich farnostech

První sv. přijímání v Pozlovicích

V neděli 24. května přistoupilo poprvé ke svatému přijímání třináct dětí. Díky panu kaplanovi se zapojili do přípravy i rodiče a mohli si tak připomenout důležitost této svátosti a více s dětmi prožívat jejich cestu k Ježíšovu stolu.

Některé děti zavzpomínaly, že z přípravy je bavily hry, zvláště pak ta o čokoládu, ale také brožurka o znalostech. Jsou rády, že Pána Ježíše mohly přijmout už teď jako děti, protože ho mají rády a mohou mu být blíž. Nejhezčí vzpomínkou ze slavnosti je okamžik přijetí Eucharistie.

První sv. přijímání v Luhačovicích

Zde přistoupilo v neděli 31. května k prvnímu svatému přijímání 15 prvokomunikantů. Děkujeme dětem, které se podělily o své prožívání této svátosti:

„Rád vzpomínám na první okamžik přijmutí Těla a Krve Páně. Byl jsem zprvu trochu nervózní, ale pak jsem zjistil, že to bude něco hezkého."

„Při svátosti jsem se cítil moc dobře. Měl jsem pocit, že jsem si blíž s Ježíšem."

„Vnímám Eucharistii jako pokrm pro duši. Přináší mi to vnitřní pokoj, radost a sílu zvládat každodenní těžkosti. První svatá zpověď mi přinesla prožitek odpuštění hříchů a Božího milosrdenství. Společně s kamarády jsme se stali součástí farního společenství. Naučil jsem se rozlišovat dobro a zlo, přemýšlet o svém chování k druhým lidem, a umět se omlouvat za chyby. Více si vážím své rodiny, která se sešla, aby mě v tento krásný den podpořila. První svaté přijímání mi otevřelo dveře a dalo do rukou klíč k tomu, abych mohl přistupovat k přijímání celý život.

Děkuji otci Janovi za přípravu a společný čas a také mým kamarádům za krásně prožitý rok."

Matyas Menini

Milý otče Jene,

dovolte nám, abychom Vám z celého srdce poděkovali za čas, péči a trpělivost, kterou jste věnoval našim dětem při přípravě na jejich první svaté přijímání. Díky Vašemu vedení mohly lépe poznat víru, pochopit význam Eucharistie a připravit svá srdce na setkání s Pánem Ježíšem. Nevedl jste je jen slovem, ale také svým příkladem, laskavostí a otevřeností. A musíme říct, že si zasloužíte opravdu obdiv – zvládnout skupinu dětí plnou nekonečné energie, to chce skoro svatozář navíc. Věříme, že po této přípravě už Vás jen tak něco nezaskočí.

Děkujeme za Vaši trpělivost, humor i laskavý přístup, díky kterému se děti mohly poprvé setkat s Ježíšem v Eucharistii. Je krásné vidět, že si z přípravy neodnášejí jen naučené odpovědi, ale také hezké vzpomínky a radost z víry.

Děkujeme také za Vaši každodenní službu, modlitby a péči o naši farnost. Velmi si vážíme všeho, co pro nás děláte.

Přejeme Vám mnoho Božího požehnání, pevné zdraví, radost a stále dostatek sil.

Ať Vás Pán provází na každém kroku – a ať Vám naše děti při dalších návštěvách mše svaté přidávají spíš úsměv na tvář než nové vrásky na čelo.

Ještě jednou – upřímné Pán Bůh zaplať!

Vděční rodiče

Noc kostelů v Luhačovicích

Bůh přebývá ve chválách svého lidu

Každoroční Noc kostelů dnes padla na pátek 29. května a pozvedla duši každého vnímavého návštěvníka. V tento večer jsme měli možnost setkat se s naším Pánem zase tak trochu jinak, než na tradiční bohoslužbě. A to na chválovém večeru se slovenskou skupinou Timothy.

Čtyři přátelé spojeni Pánem Bohem a hudbou, kterou ho chválí, přinesli do našeho chrámu i do našich srdcí kopu Ducha Svatého. Přestože jejich hudební kvalita je mimořádná, Timothy hrají s nádhernou pokorou a tím, jak jejich srdce hoří pro Pána, zapalují víru i všem okolo. Jinak klidné místo se na hodinu proměnilo v oázu radosti a tance, kde i počet vlajek skoro převyšoval ty na mistrovství světa v hokeji. A myslím, že každý, kdo měl tak trochu hokej ve svém každodenním životě, mohl najít trochu toho klidu, zastavení a odevzdání se do nekonečné Boží milosti.

Věříš, jakou má Duch Svatý moc?
Příště přijď na Kostelovou noc!
Chceš cítit, jak Tě Duch Svatý zvedne?
Můžeš přijít i kdykoliv ve dne!

Marie H.

Foto: Slavomír Jašš

Foto: Tomáš Hýsek

Noc kostelů v Pozlovicích

Po delší době se i v Pozlovicich podařilo opět uspořádat Noc kostelů. Všichni jsme odvážně vystoupali až ke zvonům, prohlédli si půdu a věřím, že měli všichni pochopení pro ten dupot, který se ozýval po celém kostele. K prohlídce byla otevřena rovněž hrobka rodu Serenyi a děti se zvídavě ptaly, kdo zaplní prázdná místa. Přečetli jsme s dětmi jména na jednotlivých hrobkách a přemýšleli, jestli některý z lázeňskych pramenů nenese podobné jméno. Po zahajovací mši svaté všechny doslova pohltila beseda s naším spolufarníkem Pavlem Máčalou z Podhradí. Povídal nám nejen o dávné historii kostela, ale sdílel s námi i své vzpomínky na ministrování, tehdejší kněze, změny spojené s novým uspořádáním kostela po II. vatikánském koncilu, opravou věže a každodenní život ve farnosti. Je zřejmé, že v jeho vzpomínkách má své důležité místo o. František Petrů, o kterém nám pro Farní listy napsal podrobněji. Snad na všechny naše otázky znal odpovědi. Věřím, že mohutný potlesk dostatečně vyjádřil velké

Foto: Dušan Richter

nadšení z jeho povídání. Po duchovním a vzdělávacím prožitku přišlo na řadu umění. Přivítali jsme sbor Janáček a nechali se potěšit jejich zpěvem. Společný večer jsme zakončili drobným pohoštěním a společným povídáním před kostelem.

Věra Adámková

Foto: Dušan Richter

Víkendovka

Během tohoto školního roku (stejně jako loni) probíhalo náboženství pro 6.–9. třídu také mimo školu ve farním sále u kostela v Luhačovicích.

Účastnilo se ho deset dětí a neslo se spíše v duchu společenství mladých. Na závěr roku je čekala přespávačka:

„V pátek 5. 6. jsme se setkali v 17.00 na autobusovém nádraží. Jeli jsme na faru ve Velkém Ořechově, kde pro nás připravili program Helča s Kubou. Ten den jsme hráli jen hry na hřišti nebo na faře. Večer jsme si dali pizzu a snažili se usnout. Další den po snídani jsme vyrazili na dvanáctikilometrový výlet do Uherského Brodu. Po cestě jsme si zahráli spoustu her a také opekli špekáčky. Kolem třetí hodiny jsme konečně dorazili na místo. Odhlasovali jsme si rozchod, což znamenalo přes hodinu volna. Zpět už nás vezl autobus. Večer nás ještě navštívil pan farář s Klárkou. Přidali se k nám ve fotbalu i při střílení z luku. V neděli ráno jsme šli na 9.00 do kostela na mši svatou. Po mši jsme uklidili, sbalili se a vyrazili na zastávku. Po příjezdu do Luhačovic jsme se rozloučili a šli domů.“

Františka Hřibová, Veronika Adámková

Pokud patříš i ty do této věkové skupiny, neváhej se k nám po prázdninách přidat!

Co nás ve farnostech čeká

Neděle 12. 7. / Luhačovice
29. výročí posvěcení kostela Sv. Rodiny

- 10.15 mše svatá na poděkování za 135. výročí založení sboru dobrovolných hasičů v Luhačovicích. Hlavní celebrant P. Mgr. Zdeněk Mlčoch, děkan z Valašských Klobouk.
- 15.00 beseda s Ing. arch. Jiřím Šťastou, Ph.D. – ikonografie, mozaika, kostel Sv. Rodiny v Luhačovicích

---

Neděle 19. 7. / Luhačovice
Mše svaté s P. Mgr. Zdeňkem Stodůlkou, koordinátorem projektu Donátor

- 8.30 a 10.15 v kostele Sv. Rodiny

Neděle 26. 7. / Pozlovice
Pouť ke cti sv. Anny

Sobota 1. 8. / Luhačovice
Akademie V. Hudečka – Návrat vítězů

- 19.30 v kostele Sv. Rodiny

Čtvrtek 20. 8. / Vysoké Pole
Pouť maminek s dětmi

- 10.00 mše sv. v kapli Panny Marie Vysocké

Neděle 30. 8. / Žehnání aktovek

4.–6. 9. Farní pouť do Bílé Vody a okolí

QR Platba

Č. Ú. 1404875369/0800

Drazí čtenáři, zde je možnost darovat libovolný příspěvek na činnost farnosti, která zahrnuje i vydávání Farních listů.
Nebo přispět na mozaiku u kostela.
Děkujeme za váš dar.

Prosíme také o zapojení do dárcovského fondu Donátor, který slouží zejména pro pokrytí mezd kněží. Lze přispět i jednorázově.
Děkujeme.

DONÁTOR.cz

Farní listy. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: Bc. Klára Bětíková, Bc. Karolína Kunorzová, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona.
Své příspěvky můžete zasílat na **redakcefarnilisty@gmail.com** do 12. dne předcházejícího měsíce.

Pořadatelé

FARNÍHO PLESU

DĚKUJÍ

všem účastníků
za příjemné společenství
a všem dárcům
za krásné ceny do tomboly

Zálesí, a.s., Farní kavárna Luhačovice, P.P. MODE, TEKA-CZ s.r.o., Augustiniánský dům, Hotel Alexandria, CA LEHÁRO, VASTAP, DFH s.r.o. Slavičín-Hrádek, KARE OPLATKY s.r.o., Hotel Ogar, Avonet, s.r.o., Podravka, Heinz logistic, s.r.o., Charita Luhačovice, Hotel Pohoda, Hotel Vega, SumiRiko AVS Czech s.r.o., Bosky shoes, Apartmány Panorama, SDH Pozlovice, BIFU, A. Hřib, Hanákovi - finanční poradenství, ERGO spol. s.r.o., Vincentka a.s., Lázeňský pivovar, Lékárna Luhačovice Dr. Max Pharma s.r.o., @zonaklidu František Divoký, Čalounictví Petráš, ROYAL SPA a.s. - Nivamare, Lázeňská káva, Infocentrum Luhačovice, Pivovar Komonec, Město Luhačovice, Městys Pozlovice, Obec Podhradí, farníci a další dárci...